

man så, at lovforslaget ingen provenumæssige konsekvenser har?

Dette lovforslag er udtryk for en skattestigning, og det er udtryk for, at man bekræfter bruttoskatten som en skatteskrue og ikke som den variable skat, det blev sagt, den skulle være, og derfor kan Dansk Folkeparti naturligvis ikke støtte lovforslaget, og vi agter selvfølgelig at stemme imod det.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en overvejende positiv modtagelse af forslaget, som er en teknisk justering, en justering, som man ikke kan sige noget som helst om provenuvirkningen af, og derfor er det også markeret på den måde, som det er. Jeg regner med, at forslaget vil blive behandlet hurtigt i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af lovforslag nr. L 257: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændrede satser og regler for skattefri rejsegodtgørelse m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 7/5 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Da vi diskuterede reglerne for skattefri rejsegodtgørelse her i Tinget i december sidste år,

spillede spørgsmålet om ligestilling mellem de forskellige grupper en afgørende rolle.

Skatteministeren tilkendegav i den forbindelse, at han ville foranstalte en kulegravning, der skulle belyse, i hvilket omfang der foreligger ligestilling i relation til reglerne om rejsegodtgørelse under hensyn til forskellige erhvervsgruppers forskellige omkostningsforhold.

Denne kulegravning foreligger nu, og den viser, at de eksisterende regler og satser indebærer en forskelsbehandling med en meget gunstig behandling af nogle grupper og en ikke særlig klar fastlæggelse af de enkelte satser for de enkelte lande. Det er det, som det foreliggende lovforslag sigter mod at rette op på.

Overordnet må det slås fast, at det drejer sig om, er dækning af meromkostninger i forbindelse med rejse som led i et arbejdsforhold, og at det mest retfærdige system og den højeste grad af ligestilling vil kunne opnås ved, at der udelukkende kompenseres for merudgifter efter regning. Dette princip lader sig imidlertid næppe gennemføre fuldt ud i virkelighedens verden. Derfor må der fastsættes regler og satser for rejsegodtgørelse og rejsefradrag uden dokumentation.

På baggrund af kulegravningen foreslås det derfor, at der for fremtiden opereres med en sats på 256 kr. for alle lande, svarende til Ligningsrådets nuværende sats for rejser i Danmark, som alle jo er enige om er et relativt dyrt land at rejse i. De hidtidige satser, der er højere end 256 kr., aftrappes fra 1. april 1999 frem til 1. januar 2001 for at sikre, at de overenskomstmæssige aftaler kan tilpasses de nye regler. Det betyder, at satsen på 256 kr. fra 1. januar 2001 gælder for alle, der rejser i ind- og udland, bortset fra turistchauffører, hvor der fortsat gælder særlige regler.

Det er i denne forbindelse vigtigt at slå fast, at der fortsat vil være mulighed for uden skattemæssige konsekvenser at få dokumenterede merudgifter dækket efter regning af arbejdsgiveren eller få fradrag herfor ved indkomstopgørelsen. Kan man dokumentere større merudgifter, vil man altså også kunne få dem dækket.

Herudover ændres den såkaldte 60 pct.'s regel til en 30 pct.'s regel, og endelig får selvstændigt erhvervsdrivende mulighed for at benytte standardsatsen fra 1. april 1999. Desuden sker der en række ændringer i tidsgrænserne for benyttelse af standardfradrag på samme arbejdsplads i henholdsvis Danmark og udlandet.

Socialdemokratiet støtter princippet om ligestilling mellem de forskellige grupper med de problemer, det indebærer.

Vi har noteret os, at kulegravning har blotlagt, at det ikke er muligt at påvise en nærmere sammenhæng mellem de forskellige satser og de faktiske merudgifter for forskellige grupper.

Satserne skal imidlertid afspejle et niveau, der svarer til de typiske, faktiske merudgifter. Hvis en sats altid medfører overdækning i forhold til dette, er der fastsat en sats, der er for høj. En ens skattefri godtgørelsessats for alle grupper bør derfor ud fra et ligestillingshensyn være moderat, så ingen grupper opnår en væsentlig overkompensation, samtidig med at princippet om, at alle grupper kan få refunderet meromkostninger efter regning, fortsat gælder.

Det er det afgørende princip bag lovforslaget, og sammen med de foreslåede overgangsordninger frem til år 2001 betyder det, at Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget.

Svend Aage Jensby (V):

Den gennemgang af lovforslaget, som hr. Buksti foretog, har jeg ikke mange bemærkninger til. Jeg er enig i, at det er en dækkende beskrivelse af forslaget forskellige elementer. Jeg skal derfor nøjes med at konstatere nogle enkelte ting.

Som udgangspunkt hilser Venstre det velkommen, at man gennemfører en lovmæssig fastsættelse af rejsegodtgørelsen i selve loven og ikke lader det fastsætte af Ligningsrådet. Det er også helt i orden, at der indbygges en årlig regulering efter personskattelovens § 20.

Det er også rigtigt, at der som udgangspunkt bør gælde samme satser i de forskellige lande. Det støtter vi også.

Vi hilser også med tilfredshed, at der fortsat vil være mulighed for mod dokumentation at få dækket udgifter efter regning. Vi støtter, at selvstændige erhvervsdrivende også får mulighed for at benytte den fælles sats, som foreslås, og, som det siges til slut i fremsættelsestalen, at Finansministeriet på særlige områder fortsat har adgang til at regulere udgifter mod dokumentation, og at det ikke, hvis der udbetales større beløb end de gældende satser, der nu til sin tid måtte blive fastsat, sker skattefrit.

Jeg konstaterer, at forslaget ifølge bemærkningerne er provenuneutralt over årene. Det lægger vi også afgørende vægt på. Jeg synes, at bemærkningerne, der er faldet under behandlingen af det tidligere forslag i dag har tydet på, at det er vores ønske, og at der altså ikke dermed sker en yderligere beskatning.

Til sidst er der så at sige: Man kan diskutere, om 256 kr. er det rette beløb. Meget tyder på, efter den undersøgelse, som besynderligt nok er lavet af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd – jeg kan ikke forstå, det ikke er Skatteministeriet, der har lavet den, men o.k. – at det er et nogenlunde rimeligt beløb, men der er enkelte grupper, flypersonale og andre, som det også udtrykkelig er beskrevet i bemærkningerne i den oversigt, som jo på trods af overgangsordningen med tiden vil blive dårligere stillet, men det er klart, at det er tilfredsstillende, at der for de grupper er overgangsordninger, der går over en lang årrække.

Men inden jeg giver min fulde tilslutning til forslaget, så vil jeg sige, at vi under udvalgsbehandlingen nøje vil vurdere og høre, hvad de grupper har at sige. Men det skulle være fremgået af det, jeg her har sagt, at Venstre i princippet kan støtte lovforslaget. Men vi skylder anstændigvis at høre de grupper, som får en dårligere stilling, i Skatteudvalget.

Flemming Hansen (KF):

Forhistorien til dette lovforslag er eksportchaufførernes helt berettigede krav om at få en rimelig regulering af deres skattefri rejsegodtgørelse for rejser i udlandet. Vi husker alle sagen, der tilspidsede sig i slutningen af november måned, og skatteministerens næsten komiske optræden nede ved grænsen. Det er historie nu. Vi skal videre.

Beregningerne viser, at chaufførerne har haft ret, og at deres diæter nu er steget fra 150 kr. – i november først til 250 kr., stort set i pristalsregulering, og nu 6 kr. mere – til 256 kr. Det nye i sagen er så, at alle, der rejser i ind- og udland, nu skal involveres i denne sag, således at embedsmænd, salgschefer, bygningshåndværkere, flypersonale skal have sat deres satser ganske kraftigt ned, og dermed er der i virkeligheden tale om et indgreb i allerede indgåede aftaler.

Vi er altså i den situation, at da en gruppe har rejst et principielt problem, så skal andre grupper reguleres meget, meget kraftigt nedad. Jeg spørger: Er det en rimelig måde at lave lovgivning på? Nej, det er det ikke.

Dernæst til det faktuelle indhold om de 256 kroner, hvor ministeren siger, at 25 pct. går til småfornødenheder, så er der 75 pct. tilbage, svarende til 192 kroner. Jeg må sige, at jeg er forundret over, at man skulle kunne klare sig for dette beløb, idet jeg synes at opleve, at morgenmad på et ganske almindeligt hotel koster mel-

lem 60 og 120 kroner, altså lad os sætte det til 80. Derefter er der 112 kroner tilbage til en burger eller en sandwich til frokost, der formentlig koster omkring 60 kroner, og så er der 52 kroner til en aftenmenu.

Jeg synes, det virker som et overordentlig beskedent beløb. Jeg er naturligvis bekendt med, at man kan aflevere regninger i stedet for, men så er vi også inde i et administrativt bøvl, som både regering og opposition jo har talt imod.

Jeg erkender også, at der kan være tale om, at man sparer et hjemmeforbrug. Men jeg spørger mig selv: Hvor meget sparet hjemmeforbrug er der, hvis man er 2 dage i Bruxelles, Berlin eller Rom af en eller anden grund? Der vil ikke være noget sparet hjemmeforbrug, kan jeg sige, hos mig. Det er muligt, at man kan leve for det beløb, regeringen er nået frem til, hvis man opholder sig på grillbarer, pølsebarer og cafeterier, men rejser man på hoteller i større byer, har jeg meget, meget svært ved at se, at beløbet er realistisk.

Til det positive i lovforslaget hører, at de selvstændige erhvervsdrivende nu får lov at afregne på samme måde som ansatte chauffører, og det finder jeg til gengæld overordentlig positivt. Det er jo også det, de har haft lov til tidligere. Disse vognmænd har indtil reguleringen – jeg tror, det var i 1989 – kunnet rejse efter regning, det kan de ikke nu, og de har meget ofte slet ikke fået det fradrag, de i virkeligheden har haft udgifter for. Og vi ser af den rapport, vi har talt om, at 4.400 ud af de 6.000 vognmænd ejer personligt drevne virksomheder, og mange af dem kører jo netop selv.

Alt i alt må man sige, at forslaget indeholder gode og mindre gode elementer. Jeg synes, det indeholder flest dårlige elementer, og jeg frygter, at håndværkerne siger nej til at tage det hårde slåb i udlandet, som det er, eller flytter syd for grænsen. Husk på, at der ikke længere er arbejdsløshed af væsentlig betydning inden for dette store fagområde.

Jeg forstår ikke, at regeringen vil ramme næsten enhver erhvervsgruppe i dette land, for sølle 5 mio. kr. i merprovenu, som det jo fremgår af lovforslaget. Hr. Jensby siger nul, jeg læser det til 5 millioner, men det er jo også en lille difference.

Havde det ikke været rigtigere, at ministeren havde givet chaufførerne et rimeligt beløb, de har krav på, og ladet de øvrige erhvervsgrupper have det beløb, de har forhandlet sig til, og som

de har i dag. Jeg synes stadig væk, at for 5 mio. kr. virker det næsten latterligt.

Den endelige stilling til forslaget vil den konservative folketingsgruppe tage, når vi har hørt de mange deputationer, der allerede har anmeldt sig i Skatteudvalget, og vi har gennemgået de henvendelser, vi har fået fra organisationer, enkeltpersoner og enkeltvirksomheder, og har set ministerens svar på dem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var meget ejendommeligt at høre den konservative ordfører sige, at der var nogen, der havde opført sig komisk eller latterligt i forbindelse med chaufførernes aktion her sidste år.

Så vidt jeg husker, så gik Folketingets Skatteudvalgs formand, hr. Flemming Hansen, ud og lovede chaufførerne noget i retning af 350 kroner sådan lige over night uden nogen form for dokumentation for blot at overbyde andres løfter.

Jeg vil gerne have en forklaring fra hr. Flemming Hansen: Hvor fik han det beløb fra? Hvilken dokumentation lå der bag det?

Er det ikke fornuftigt, at vi nu får en ordentlig gennemgang af tingene, så vi kan se, hvad det er for nogle tal, der ligger bag, og så lægger det til grund for lovgivningen, i stedet for at hr. Flemming Hansen går ud og lover chaufførerne et beløb taget ud af den blå luft?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Helt i forlængelse af den radikale ordfører så synes jeg da godt, jeg vil gøre hr. Flemming Hansen opmærksom på, at forhistorien til det her ikke er eksportchaufførernes blokade.

Forhistorien er Ligningsrådets ophævelse af særreglerne fra december 1996. Og når hr. Flemming Hansen siger, at der her er tale om et indgreb i bestående aftaler: Hvordan kan vi tale om et indgreb i bestående aftaler, når det er sådan, at man først laver aftrapningen i forbindelse med fornyelsen af aftalerne? Så kan det da ikke være et indgreb i bestående aftaler.

Og endelig kan jeg forstå, at hr. Flemming Hansen er helt uenig med Venstre i, at der ikke skal være forskel på direktører og chauffører, for sådan som jeg nærmest hører hr. Flemming Hansen heroppefra, skal vi give chaufførerne, hvad de har krav på. Det var det udftryk, hr. Flemming Hansen anvendte, for at sikre, at de

andre grupper kan bevare deres goder. Jamen det er jo ikke det, der har været udgangspunktet. Udgangspunktet har jo netop været at sikre en form for ligestilling.

Og det er da i hvert fald interessant, at de selvstændige vognmænd, som indgår i undersøgelsen, ikke har været i stand til at dokumentere udgifter, som bare ligger tilnærmelsesvis på det her niveau. Det, vi må konkludere, er, at hr. Flemming Hansen har ønsket en kulegravning, men når resultaterne kommer, så accepterer ham dem ikke.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Fru Elisabeth Arnold spurgte, hvad jeg syntes var så komisk, og det var, da ministeren stod nede ved grænsen og talte til chaufførerne. Det virkede ikke klogt af en minister at gøre det, og resultatet var jo heller ikke særlig opsigtsvækkende godt.

Fru Elisabeth Arnold siger, at jeg har overbudt ved at sige 300 til 325 kr. Jeg sagde udtrykkelig dengang: Min vurdering er, at det nok skal ligge deromkring. Jeg kan ikke sige, om det skal være det eller ej. Men det viser sig jo også, hvis man til de 256 kr. lægger sparet hjemmeforbrug, så ender vi jo omkring de 325-330 kr. Nogle sagde, det skulle være 450, andre sagde mindre. Vi sagde alle sammen: Vi må undersøge, hvor meget det skal være.

Med hensyn til hr. Buksti og spørgsmålet om indgreb i bestående aftaler: Det er da rigtigt, at det først er efter 1999, og det er også rigtigt, at det aftrappes over en 3-årig periode, men det er dog aftaler, der er indgået, som Socialdemokratiet synes man skal ændre ved lovgivning, og det er ikke en opfattelse, vi har i Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg anerkender hr. Flemming Hansens beskrivelse af, hvad han selv sagde i januar måned, nemlig at han ikke kunne bedømme, hvordan niveauet for dette fradrag skulle være. Men hans fornemmelse var, at det ville være omkring 350 kr. eller mere. Når så rapporten foreligger og den faktisk viser, at niveauet skal ligge omkring 256 kr., så kan hr. Flemming Hansen da ikke gå ud og sige nu, at det virkelig ligger helt forkert. Så må han da komme med en anden

dokumentation, som beviser, at hans oprindelige antagelse, som var helt uunderbygget – det har han lige stået og sagt – var rigtig.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Blot til hr. Flemming Hansen. Hvis der ikke er noget, jeg totalt har misforstået, er det så ikke sådan, at sparet hjemmeforbrug ikke er noget, man skal lægge til, men noget, man skal trække fra?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Til hr. Buksti først. Sparet hjemmeforbrug skal man selvfølgelig trække fra, men man kan spørge sig selv, hvor meget sparet hjemmeforbrug der er ved at være væk i 3 dage, som masser af de rejsende er derude på eksportmarkedet, og masser af embedsmænd, som regeringen sender til Bruxelles og tilbage igen. Er der særlig meget sparet hjemmeforbrug ved at være væk i 2½ dag? Jeg tror det ikke. Det tror jeg faktisk ikke der er. Og det er klart, at det giver en forskel i den opfattelse, vi har.

Med hensyn til fru Elisabeth Arnold og de 256 kr. Det kan godt være, det passer for eksportchaufførerne, men jeg tror ikke, det passer for alle grupper. Jeg tror det simpelt hen ikke. Jeg prøver at beskrive, hvad det koster, når fru Elisabeth Arnold og jeg er ude at rejse sammen med et eller andet udvalg. Så er det tit, at morgenmaden koster mellem 60 og 80 kr. Og jeg ser også sjældent, at vi går ud og spiser middag om aftenen uden vine for 50 kr. Jeg tror ikke rigtig, vi kan få det, medmindre vi vil ned på pølsemandsniveauet, og det kan vi jo så gøre. Derfor er der grund til at have en forskel, og det har vi aldrig i den konservative gruppe benægtet.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Det er sidste omgang det her.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det skal også blive mit sidste spørgsmål til hr. Flemming Hansen. Men er hr. Flemming Hansen ikke enig med bl.a. Venstre i, at der skal gælde ens regler for de forskellige medarbejdergrupper, som har disse rejseaktiviteter? Skal der ikke gælde ens regler for chauffører og direktører? Eller skal der være særlig favorable regler for direktører, fordi de spiser nogle finere steder end chaufførerne? Er det sådan, det skal være?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Til fru Elisabeth Arnold. Jeg har ikke sagt, der skal være ensartede regler. Jeg har netop i min tale forsøgt at belyse, at der kan være meget store forskelle på, hvordan man rejser.

Det er, som om der er stor forskel på direktører og andre. Men der findes jo også fuldmægtige i ministerier og andre steder, som rejser, og de skal vel også have en ordentlig behandling, så den direktørfilosofi og eksporthaufførilosofi synes jeg, fru Arnold skulle glemme. Jeg er ikke sikker på, det koster det samme at blive sendt til Berlin eller Rom eller Bruxelles i 3 dage, som hvis man i mange år har haft sine faste ruter og ved, hvor man skal gå ind for at få maden til en lavere pris, og derfor er jeg ikke overbevist om, at reglerne skal være ens for alle. Men jeg sagde også udtrykkeligt, at det er det, vi vil se på under udvalgsarbejdet.

Kristen Touborg (SF):

I forbindelse med Folketingets behandling af lovforslag nr. L 99 i december 1996 stillede SF som en betingelse for at stemme for lovforslaget, at der blev foretaget en kulegravning af hele området, idet der tilsyneladende var tale om meget store niveauforskelle mellem de enkelte gruppers udbetaling af skattefri rejsegodtgørelse, også efter vedtagelsen af L 99.

Vi stillede tre betingelser for at stemme for lovforslaget: en kulegravning af hele området, en større ligestilling og en hurtig afklaring, altså ikke noget med en syltekrukke, det hele skulle ned i. Resultatet foreligger nu, og det vil jeg godt kvittere for over for ministeren. Rapporten viser, at næsten alle grupper har været overkompenseret, men forslaget her vil indføre en reel ligestilling, og det hilser vi meget velkommen. Rapporten viser, at der helt klart er behov for den ligestilling, også efter at vi vedtog L 99 sidste år.

Problemstillingen, vi behandler i dag, er blot én af mange særregler inden for dansk skatte-lovgivning, som er blevet en slags velerhvervet rettighed for bestemte grupper i samfundet. Velerhvervede rettigheder er altid svære at røre ved efterfølgende, fordi man jo er tilbøjelig til at betragte dem som en del af sin løn, hvilket i øvrigt heller ikke er helt løgn, idet sådanne goder naturligvis indarbejdes i overenskomsterne og dermed påvirker lønudviklingen.

Grundlæggende bør det naturligvis være sådan, at arbejdsgiverne og ikke skatteyderne

betaler for det arbejde, lønmodtagerne udfører. Men under hensyntagen til det, jeg tidligere har sagt om de velerhvervede rettigheder, er dette forslag et godt skridt i den rigtige retning, og det er efter SF's opfattelse vigtigt, at der meldes ud i god tid forud for de næste overenskomstaf-taler, så arbejdsmarkedets parter kan forholde sig til de faktiske lovgivningsmæssige realiteter i tide.

Ministeren kan forvente, at SF vil deltage positivt i udvalgsarbejdet med lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Forhistorien til dette lovforslag har været berørt af flere af de tidligere ordførere, og vi har jo eksempler fra både kabinepersonale, de såkaldte brobissere og eksporthaufførerne på, at disse fradrag har haft meget, meget stor betydning for enkelte gruppers opfattelse af, hvordan deres lønniveau var.

Jeg vil gerne som indledning sige, at for Det Radikale Venstre ville den ideelle tilstand være, at arbejdsgiveren betalte de omkostninger, der var forbundet med ophold i udlandet. Fradragsordningen er i virkeligheden en måde at støtte den arbejdsgiver på, der har rejsende arbejdstagere. Det kan også ses af, at nogle af de ændringer, der er sket undervejs gennem årene, er givet som led i såkaldte eksporthfremmepakker. Man har altså været helt klar over, at det var noget, som var til særlig gavn for arbejdsgivere, som havde arbejdstagere i udlandet. De skulle understøttes, så der ligger altså et subsidieelement i denne form for fradrag.

Men når vi nu ikke kan få den ideelle løsning, hvor der ingen fradrag er, og arbejdsgiverne afholder alle omkostningerne, må idealet være, at fradraget bliver så ensartet som muligt, så der ikke er nogen særlige subsidier til særlige brancher.

Det er helt oplagt, at overenskomsterne har været påvirket af de fradrag, der har været gældende. Det har vi fået helt kontant bevis for af en deputation i Skatteudvalget, som sagde, at deres overenskomster ved en given lejlighed var blevet nedsat under indtryk af de gunstige skateregler.

Den ligestilling, der kommer nu, hilser vi velkommen. Den er dog først gennemført efterhånden, idet der er planlagt ganske lange overgangsordninger, så man kan tage højde for den i de overenskomstforhandlinger, der skal ske i løbet af nogle år. Jeg mener derfor, vi har givet et godt og et langt signal til de pågældende

grupper, så de nu ved, hvordan forholdene er, og så må de indrette deres overenskomstfor-handlinger efter disse forhold.

Vi vil naturligvis få henvendelser i Skatteud-valget fra enkelte grupper, som vil blive berørt af disse ændringer af satserne, og dem vil vi selvfølgelig lytte til og også sammenligne, om deres udsagn strider mod de udsagn, vi har fået i den redegørelse, Skatteministeriet har forsynet os med, og som jeg mener giver et fornuftigt grundlag for lovgivning på dette område.

Der bliver med andre ord nu skabt orden i et hidtil rodet og uigennemskueligt område. Det er vi fra radikal side godt tilfredse med, og vi kan støtte lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

For folketingsmedlemmer, der jo har sørget for at sikre sig selv et meget stort skattefrit tillæg med den argumentation, at de er væk hjemme-fra mange dage om året – oven i købet er ord-ningen indrettet sådan, at jo længere væk fra Christiansborg man bor, desto større skattefrit tilskud modtager man – kan det være svært at sætte sig ind i, hvad det vil sige at være brobis-se: at bo i en udrangeret campingvogn, at leve af mad, man selv skal varme over et gasblus eller købe på en lokal pølsevogn eller en grillbar et eller andet sted; eller hvordan det er for den eksportchauffør, som skal ned gennem Europa, som skal betale med møntindkast, hver gang han skal på toiletet eller have et bad, og som skal holde familielivet sammen ved at kalde op fra en mønttelefon og snakke lidt med børnene eller ægtefællen derhjemme. Det kan selvfølgelig være svært for folketingsmedlemmer at fore-stille sig, hvordan det liv er.

Men jeg skulle hilse og sige, at disse menne-sker er rent faktisk for en stor dels vedkommen-de med til at holde dette samfund kørende. Hver gang vi herinde glæder os over, hvor godt det går med handelsbalancen, er der altså nogle chauffører, der har siddet i førerhuset på last-vognene og sørget for, at eksportvarerne er ble-vet kørt ud over landets grænse.

Lad os så kigge på det forslag, regeringen er kommet med. Det er godt nok kommet lidt sent, for løftet var jo egentlig, at vi skulle have haft det på bordet den 1. april; men det blev jo årets aprilsnar. Det viste sig overhovedet ikke at pas-se. Forslaget er fremsat den 7. maj og er altså til første behandling i Folketinget her i dag.

Kigger vi på de beløb, der er i forslaget, kan vi fortælle eksportchaufførerne, at den kamp, de

har udkæmpet, er resulteret i 6 kr. om dagen. Allerede da beløbet som følge af lovforslag nr. L 99 i december måned blev sat op til 250 kr., måtte vi erkende, at det stort set bare var en udligning af den pris- og lønudvikling, der har fundet sted, siden beløbet i sin tid blev reguleret sidste gang. Det er kun 6 kr., chaufførerne har fået ud af det, og det er vel at mærke på trods af, at mange af disse chauffører har været i stand til at fremlægge dokumenterede regnskaber for, at de har haft betydelige udgifter.

Det er blevet sagt fra flere ordføreres side her under forhandlingen, at så kan man bare vælge bilagsmetoden. Problemet er bare, at hvis man ikke er offentligt ansat embedsmand eller direk-tør, der kan tage ind på store, fine hoteller og få det hele skrevet på en stor, fin computerudskre-vet regning, kan det altså være svært at få bilag for de udgifter, man har på motorvejene i Tysk-land, Frankrig eller Italien. De findes ganske enkelt ikke, og derfor vil mange være tvunget til at benytte de faste satser, hvis de bare skal have dækket en lille smule af de udgifter, de rent fak-tisk har haft.

For brobissernes vedkommende har mange af dem fremlagt dokumentation via deres fagfor-ening for, at det rent faktisk hver eneste dag koster dem penge at gå på arbejde. De sætter penge til, og så spørger man dem: Hvorfor i alverden gør I det dog? Hvorfor lider I alle disse afsavn og har oven i købet udgifter ved det? Og svaret er: Jamen vi kan godt lide vores arbejde! Men det er jo ikke sådan, systemet skal være skruet sammen.

Vi kan glæde os over én eneste ting i forsla-get, nemlig at der nu kommer en ligestilling, og vi glæder os over, at den ligestilling også kom-mer til at omfatte de tusinder af embedsmænd i stat, amt og kommune, som nok tager godt for sig af retterne, når det gælder om at rejse rundt på det offentliges regning. Argumentationen om, at det er arbejdsgiveren, der skal betale de faktisk udgifter, er kun en ringe trøst for skatte-yderne, når man ser på de mange offentligt ansatte, for det er altså skatteyderne, der uanset hvordan man skruer tingene sammen kommer til at betale.

Finansministeriet har, som det også fremgår af bemærkningerne på side 9, nægtet at regne præcist ud, hvor mange offentligt ansatte, der egentlig nyder godt af reglerne, som de er i dag, og hvor meget de har ud af det. Vi skal derfor kvittere for, at der nu kommer ensartede regler. Vi synes bare, at satsen på de 250 kr. er for lav.

Vi mener ikke, det beløb dækker de faktiske omkostninger, når man er ude at rejse, og derfor håber vi, at vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til et højere beløb. Og skulle det ikke være muligt med dette forslag, skal jeg allerede nu annoncere, at når vi når frem til andenbehandlingen, vil Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 100 fra december måned, som indeholder et større beløb, også komme til afstemning. Folketingets medlemmer kommer altså til at tage stilling til et større beløb og til en 100 pct. ligestilling, hvad enten det så bliver efter forslaget her eller Fremskridtspartiets forslag.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten kan støtte dette lovforslag, som er et skridt i den rigtige retning.

Allerede nu har vi fået fjernet nogle fiduser. Lad mig tage fat i nogle her, og lad mig bare nævne, at en af de ting, der glæder mig meget, er, at den fuldstændig urimelige mulighed, der har været for at få en skattefri godtgørelse på 60 pct. oven i standardsatserne som følge af en snedig aftale med arbejdsgiveren, og som næsten var tyveri fra statskassen, heldigvis bliver reduceret kraftigt nu. På sigt får vi en harmonisering af satserne, så alle grupper bliver nogenlunde ligestillet, og det støtter vi også.

Vi mener, som også den radikale ordfører var inde på, at på sigt bør det blive sådan, at det er arbejdsgiverne, der betaler de fulde omkostninger ved at have ansatte udstationeret i udlandet. Det er sådan set helt uvedkommende for skatteyderne, at arbejdsgivere udstationerer folk, og det er i øvrigt nogle af de regler, der gør, at vores skattesystem er så umanerlig kompliceret, fordi vi har lagt den slags byrder på skatteyderne. Det må vi sådan set prøve at lave om på, det er det næste skridt, vi skal tage. Nu gennemfører vi forslaget her først, men så bør vi sådan set gå skridtet videre og helt overlade til arbejdsgiverne selv at betale deres reelle udgifter.

Men vi kan altså støtte lovforslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis tiden ikke havde været så knap, kunne man jo have taget fat på, at rækken af regeringsløftebrud i de debatter, vi har haft indtil nu i dag, er ret eklatant. I forbindelse med dette lovforslag består løftebruddet i, at ministeren i forbindelse med behandlingen af L 99 i december 1996 lovede, at den rapport om rejsegodtgørelser, som først foreligger nu, skulle foreligge inden den 1. april. Det skete ikke, men nu kom

den altså i stedet her i maj og danner bl.a. baggrund for den debat, vi har nu om L 257.

I Dansk Folkeparti har vi denne overordnede holdning: Punkt 1: Satserne bør som udgangspunkt være ensartede, plus at der stadig bør være mulighed for at få dækket udgifter efter regning. Punkt 2: Det er rigtigt, at satserne lovreguleres. Derfor er vi som udgangspunkt meget positive over for de ændringer, som nu sker med det fremsatte lovforslag.

Det, vi gerne vil se på i udvalgsarbejde, er for det første, om satserne er helt rigtige, og for det andet, om den anførte overgangsperiode er rigtig, også set i sammenhæng med de satsreguleringer, som løbende skal ske. I Dansk Folkeparti mener vi faktisk, at man bør være liberal ved fastsættelsen af det endelige niveau for fradraget. Vi vil sagtens kunne støtte et forslag som det annoncerede om en generelt højere sats, også selv om det medfører større offentlige udgifter. Vi synes faktisk, det er fantastisk, at regeringen ikke engang kan fremsætte et forslag som det foreliggende, uden at det samtidig skal give 5 mio. kr. til statskassen, når det er indfaset.

Selv om det måske for nogle lyder som småpenge, kan vi forestille os det ramaskrig, der ville komme fra bl.a. skatteministeren. Hvis oppositionen fremsætter et forslag, som koster 5 mio. kr., er det mange penge; det kan vi finde mange eksempler på i Folketingets forhandlinger. Men her gør man det selv.

Vi kan altså godt støtte et ændringsforslag om en højere sats, men vi vil under udvalgsarbejdet fokusere på forslaget og også se på, om overgangsperioden er helt rigtig i forbindelse med de enkelte satser, som er angivet.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en overvejende positiv modtagelse af forslaget.

Jeg synes, at mange af de intentioner, der er blevet formuleret i forskellige sammenhænge, ikke mindst i forbindelse med lovforslag nr. L 99 fra december sidste år, er blevet indfriet med lovforslaget her.

Jeg må sige, at det bestyrker mig i troen på, at det er det rigtige forslag, jeg er nået frem til, når hr. Thulesen Dahl kan svinge sig op til at kalde det løftebrud, at vi afleverer en kulegravningsrapport en måned senere end først planlagt, selv om det sker med fuld tilslutning fra dem, vi havde aftalt det med, og også besværer sig over, at vi tjener 5 mio. kr. og nærmest kalder det en større forbrydelse. Jeg tror, vi kan tage hans

synspunkter til støtte for, at det vistnok er et rigtig fornuftigt forslag.

Jeg skal tilsige en udmærket og energifyldt indsats i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 248: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Standardiseret lejeværdiberegning for mindre udlejningsejendomme).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 24/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det lovforslag, der skal behandles her, er fremsat af repræsentanter for Fremskridtspartiet.

Der foreslås en ændring af ligningslovens § 15 C, således at fristen for begæring af omvurdering efter vurderingslovens § 33 A ophæves. Forslaget vedrører ejere af mindre udlejningsejendomme, hvor ejeren selv bebor en af lejlighederne, og muligheden for at overgå til den standardiserede lejeværdiberegning. Forslagsstillerne vil sikre, at de ejere af mindre udlejningsejendomme, som ikke har været opmærksomme på tidsfristen, får mulighed for at anmode om en selvstændig vurdering af deres lejlighed og dermed bliver ligestillet med ejere af andre ejerboliger.

Lad mig kort komme med nogle bemærkninger om ophævelse af fristen. Spørgsmålet har været til debat flere gange, senest ved to spørgsmål fra hhv. fru Kirsten Jacobsen og Folketingets Skatteudvalg.

Regeringen har tidligere udtalt, at den ikke ønsker en generel åbning for vurdering af og anvendelse af procentlejeværdireglerne på den lejlighed, ejeren af en udlejningsejendom bebor. Da reglen blev indført i 1994, blev der informeret ved pjecer og landsdækkende annoncering for at gøre de pågældende ejere opmærksom på, at anmodning om omvurdering og dermed overgang til reglerne om procentlejeværdi skulle foretages inden en vis tidsfrist.

En konstatering af, at det efter tidsfristens udløb er mere fordelagtigt for ejeren at beregne lejeværdien efter reglerne om procentlejeværdi, kan ikke begrunde, at der igen åbnes for valgmuligheden. Ved at fastholde tidsfristen undgås tillige den situation, at en ejer først foretager vedligeholdelse af ejendommen med fuld fradragret og efterfølgende vælger at overgå til procentlejeværdiberegning, hvilket isoleret set vil give en lavere lejeværdi.

Til sidst skal jeg blot oplyse, at det i tilfælde af ejerskifte er muligt at overgå til procentlejeværdireglerne, idet nyerehververe selvfølgelig ikke skal være bundet af den tidligere ejers dispositioner. Jeg skal dog understrege, at der skal være tale om et reelt salg med de omkostninger, der følger heraf. En fastholdelse af fristen er dermed ikke en opfordring til omgåelse af reglen.

På den baggrund må jeg på regeringens vegne sige, at regeringen ikke kan støtte det foreliggende lovforslag.

Per Kaalund (S):

Jeg kan meddele, at den socialdemokratiske gruppe er imod lovforslaget. Ved indførelsen af den oprindelige lov var der en stor kampagne med oplysning og pjecer osv., og vi har også vurderet den spekulationsmulighed, der ligger i det foreliggende forslag. Den vil vi ikke medvirke til. Vi ønsker at fastholde loven, som den er, således at man ved ejerskifte kan vælge ny form for lejeværdiberegning.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg skal meddele, at Venstre ser positivt på dette lovforslag.

Jeg er enig i, at der i 1995 blev iværksat den kampagne, ministeren har været inde på; men